

[Lewinsky.]

skarpeste juridiske Viden, let kunne skære igennem en mindre klar Procedure og naa ind til Sagens Kærne. Endelig maa det tages i Betragtning, at den Sagfører, der fra første Færd har haft Sagen til Behandling og har et umiddelbart Indtryk af det hele, vil kunne føre denne Umiddelbarhed med sig op i de andre Retter, hvilket ikke gælder en anden Sagfører, der senere maa træde til. Men kan man ikke faa det bedste, maa man tage det næstbedste, og det her foreliggende Lovforslag betyder et Fremskridt i Retning af at give Sagførerne Adgang til i større Omfang at møde for de forskellige Retter. Forslaget foreligger her med Tilslutning fra Folketinget, og jeg kan paa mit Partis Vegne give min Tilslutning til den Affattelse. Forslaget nu har angaaende Sagførernes Stilling.

Saa er der Domsmandsinstitutionen. Jeg vil herom sige, at den Gang vi behandlede Straffeloven, og man talte om Domsmandsinstitutionen, var det med en vis Mistro, jeg saa paa det hele, idet jeg var bange for, at man vilde benytte Domsmandsinstitutionen til at skyde Nævningerne til Side. Nævningerne har nemlig i det store og hele udført deres Arbejde paa en god og tilfredsstillende Maade, og jeg ønsker ikke, at Nævningerne skal skydes til Side. Men efter at jeg har læst det foreliggende Lovforslag, ser jeg, at det heller ikke er Meningen, at Nævningernes Virksomhed skal indskrænkes, men at den saa vidt muligt skal bevares i omtrent samme Omfang som nu. Derfor hilser jeg denne Udvidelse af Lægmandenes Deltagelse i Dommervirksomheden med Tilfredshed. Jeg kan ikke være med til den Anskuelse, at man af Hensyn til den nye danske Straffelov, der nu skal træde i Kraft, og som i visse Retninger vil give Dommerstanden en noget friere Stilling, skulde udskyde Indførelsen af Domsmandsinstitutionen. Det vil tværtimod være heldigst, at Nyordningen træder i Kraft samtidig med den nye Straffelov, saaledes at der fra Begyndelsen af kan komme et Samarbejde i Gang paa dette Grundlag og ikke af Juristerne skabes en særlig Praksis, før Domsmandene træder til.

Jeg skal ikke gaa ind paa alle de mange Enkeltheder i Lovforslaget — den højtærede Justitsminister har jo ved Forelæggelsen grundigt gennemgaaet det —, men skal efter disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne tilsige vor Villighed til at medvirke til Lovforslagets Gennemførelse.

Godskesen: Det foreliggende Lovforslag har været Genstand for meget indgaaende Behandling saavel i det andet høje Ting som udenfor Rigsdagen, og det er nu sidst i Forgaars blevet gennemgaaet udførligt saavel af den højtærede Justitsminister som af den ærede Ordfører for Venstre (Rytter). Under disse Omstændigheder mener jeg ikke, at der er Anledning for mig til at foretage en ny udførlig Gennemgang af Lovforslaget. Jeg vil indskrænke mig til at dvæle ved de Spørgsmaal, som forekommer mig at kunne have særlig Betydning, og selv dér vil jeg indskrænke mig til at ridsse Konturerne op, idet jeg mener, at den nærmere Forhandling rettest bør finde Sted i det Udvalg, som sikkert bliver nedsat i Anledning af Sagen.

Naar jeg nu skal nævne de Punkter, som efter min Mening vil faa særlig Betydning, skal jeg begynde med et Spørgsmaal, der ganske særligt har været diskuteret, og som ogsaa den højtærede Justitsminister begyndte med, nemlig Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret. Jeg vil da straks melde mig som en bestemt Modstander af den offentlige Votering. Jeg føler mig overbevist af de Argumenter, som er fremført af Højesteret. Men selv om det ikke var Tilfældet, selv om jeg personlig følte mig mere tiltalt af den offentlige Votering, end jeg faktisk gør, vilde jeg ligesom den ærede Ordfører for Venstre være bestemt imod, at man indfører offentlig Votering, saa længe Højesteret saa bestemt modsætter sig det. Der er her Tale om Ting, som foregaar indenfor Højesterets egne Vægge, og der er efter min Mening ingen Tvivl om, at Højesteret bedst maa kunne dømme om, hvad der her tjener Retsplejens Tarv. Og at Højesteret skulde tage noget som helst andet Hensyn end Retsplejens Tarv, det er noget, der efter min Mening paa Forhaand maa være udelukket. Den højtærede Minister fremhævede særlig, at i Norge har Højesteret ogsaa været imod den offentlige Votering, men da denne alligevel blev gennemført, har Højesteret været vel tilfreds med den. Dertil vil jeg sige, at det var et Argument, som jeg vilde have lagt uhyre megen Vægt paa, dersom det var en ny Oplysning, den højtærede Minister kom med, noget, som ikke havde foreligget for Højesteret, da den afgav sin Erklæring, men saaledes forholder det sig ikke. Det paagældende Forhold har været Højesteret bekendt til enhver Tid, maaske har Højesteret været meget mere inde i dette Forhold, end den højtærede Minister eller jeg kan